

A természetes család: Nyilatkozat

Allan C. Carlson

Paul T. Mero

Tartalomjegyzék

A család története

A válság ideje

Jövőkép

Alapelveink

Programunk

A szabadságról

A leggyakoribb vádak

Szövetségeseink

Reményünk

Felhívás

Mi a természetes család? A választ az a férfi és nő adja meg, akik vállalják, hogy szerelmüket egy életen át tartó hűség ígéretévé alakítják. Így megélik a család történetét, amely egyszerre egy ideális kép és egyetemes valóság. Napjainkban azonban ez a férfi és nő a válságot is átéli, hiszen a szabadság, a rend, az erény és az utódok közös forrását – a természetes családot – rosszindulatú erők támadják. A dolgok rendbetételéhez világos elvekre, nyílt célokra és határozott cselekvésre lesz szükségük. Hamis vádakkal és gyenge kompromisszumokkal kell megbirkózniuk. Csak így ismerhetik meg az igazi szabadságot, az otthon újra felszított melegét, és valóban hazaérkezhetnek – ők és az egész emberiség is.

A CSALÁD TÖRTÉNETE

Két fiatal, egy férfi és egy nő vonzódik egymáshoz. Arra vágyakoznak, hogy egygyé váljanak. Mosolyognak, ha találkoznak. Érzik, hogy együtt boldogok lehetnek. Önmagukban nem teljesekek, de együtt egésznek érzik magukat. Amikor házasságot kötnek, a környezetükben élő emberek áldásukat adják rájuk. Nyilvánosan esküt tesznek egymásnak rokonaik és szomszédaik előtt, és ketten egy test lesznek.

Ahogy múlik az idő, az örömet és a szenvedélyt próbára teszik az élet viszontagságai és váratlan eseményei. Együtt sírnak majd, néha a boldogságtól, néha a szomorúságtól. Betegséget kell elviselniük, lehet, hogy megismerik a szegénységet, esetleg költözniük kell, természeti csapás éri őket, vagy háború szakítja el őket egymástól. Kétségek és veszteségek idején egymásból merítenek erőt. Ha a halállal kell szembenézniük, lelki gyógyír fogja enyhíteni a fizikai elszakadás fájdalmát. A hűségre, a kölcsönösségre és tiszteletre épített házastársi kötelék által mindketten kiteljesedhetnek, s azzá válhatnak, amit a Teremtő elgondolt róluk: teljes emberré.

Házasságuk új családot hoz létre, otthont, az emberi társadalom első és legalapvetőbb egységét, ahol a férj és a feleség együtt tartják fenn magukat. Együtt terveznek, figyelembe veszik egymás érdeklődését, erejét és képességeit. Létrehoznak egy otthont, amely különleges hely lesz a földön. Az elmúlt évszázadokban egy kisebb gazdaság vagy kézműves műhely a család és a munka egységének megszokott kifejeződése volt. Napjainkban sokkal gyakoribb, hogy az emberek városban, lakásokban élnek. A kis családi háztartások mégis a napi megélhetés létfontosságú központjai maradnak.

A feleség és a férj lelkiületet is ad otthonának. Megtanulják, hogy a család és a hit valójában egy töről fakad. Az éltető otthon a tiszteletre, az istenszeretetre és az imádságra épül.

Ebből a természetes egységből új emberi élet fakad. A házasság első célja a gyermek. A házaspár csodálattal nézi, ahogy első gyermekük növekedik az édesanya testében. Az öröm és a megilletődöttség átveszi a kétségek és félelmek helyét, amint látják, hogy szeretetük egy élő gyermekké alakul át. Létük egy része most egy gyermek fejlődésében vesz részt; egy új és egyedi személyiség alkotórészeivé válnak. Az újdonsült apa védelmezi az anyává lett nőt a sebezhetőség és a rászorultság idején. A szülés megpróbáltatásai után boldogság tölti el a gyermekét karjába vevő édesanyát és az elsőszülött gyermekét megsimogató édesapát. Hasonló érzés az is,

amikor örökbe fogadnak egy gyermeket. E csodálatos pillanatoktól kezdve ők a gyermek első tanítói, otthonuk pedig a gyermek első és legfontosabb iskolája. Átadják neki az élethez szükséges tudást, megtanítják őt beszélni, olvasni, gondolkodni és felfedezni a világot.

A szeretet által a házaspár újabb gyermekek fogadására is nyitott, akik benépesítik otthonukat és az egész földet. A szülők megtapasztalják, milyen öröm látni együtt felnőni a testvéreket. Büszkeség és szerető féltés tölti el őket, amikor gyermekeik járni tanulnak, dolgozni kezdenek, felelősséget vállalnak. Amíg még kicsik, előfordul, hogy beütik a térdüket, veszekednek a játékok miatt, lesznek elveszített sportversenyek, könnyek és nevetés. Ahogy cseperednek, világuk egyre tágul. Szüleik mindvégig mellettük állnak, otthonuk pedig védelmet nyújtó hely és életük középpontja.

A természetes család otthona mások felé is nyitott. A szülők szeretete és gondoskodása, amellyel körülveszik gyermeküket, abban a gondoskodásban és szeretetben tükröződik vissza, amellyel a felnőtt gyermekek törődnek szüleikkel. Az igazán gazdag családot három vagy több generáció ereje élteti. Ez a család törődik tagjaival. Minden nemzedék kapocs egy folyamatos láncban, amely által a család évszázadokon keresztül fennmarad.

Ha így élnek, a természetes családra jó élet, igazi öröm, sőt boldogság vár. A családtagok élete összefonódik, cselekedeteik önzetlenségből fakadnak, s ajándékoznak anélkül, hogy önmagukra gondolnának. A jósból jószág születik, s egy szeretetben együtt dolgozó közösség valósul meg. A rokonok mindenüket megosztják egymással, nem várnak cserébe semmit, mégis annyit kapnak vissza, amennyit soha nem gondoltak volna. Ez a szeretet csal sugárzó mosolyt az anyák arcára és tölti el örömmel az apákat, ahogy látják gyermeküket fiatal férfivé és nővé érni. Ebből a ragaszkodásból fakad a szeretet, a jótettek és az igazi közösség. Ebben a kegyelemben búcsúznak el a hozzátartozók a haldoklóktól, akiknek betelt idejük a földön.

Az igazságos politika is a természetes család otthonában születik. Innen ered az igazi uralkodói magatartás. Ebből forrásozik a rendezett szabadság, s ez az igazi demokrácia és az erény bölcsője. A szomszédságok és a falvak eredetileg egy tágabb értelemben vett politikát testesítenek meg, amely által a családok az otthonok autonómiájának megsértése nélkül irányítják a közösséget. Ebben az értelemben az ideális kormány a helyi. Még egy nemzet is „csupán családok összessége egy ország határain belül”[1]. Az

államok pedig azért vannak, hogy megvédjék a családokat, illetve elősegítsék azok növekedését és integritását.

A VÁLSÁG IDEJE

A természetes családot – *amely a teremtett rend része, be van oltva természetünkbe, bőséges öröm forrása, az új élet kútja, a rendezett szabadság bástyája* – mégis gyalázzák és fenyegetik a XXI. század hajnalán. Többfrontos támadás indult a természetes család ellen, a házasság kötelékének megkérdőjelezésétől kezdve a gyermekszületések és a szabad otthonok valódi demokráciájának támadásáig. Egyre több család gyengül meg és válik működésképtelenné. Egyre több fiatal felnőtt utasítja el a házasság teljességét és örömét, helyette olcsó pótlékokat keresnek vagy egyedül maradnak, s így az állam számára könnyű prédává válnak. Túl sok a házasságon kívül született gyermek, akik felnőve ugyanennek a helyzetnek a foglyai lesznek. A házasságban élő szülők otthonában pedig túl kevés gyermek születik, ami előrevetíti az elnéptelenedést.

Miért idegenedett el valódi természetétől és igazi otthonától az emberiség? A természetes családot két alapvető támadás érte, amelyek gyökerei több száz évre nyúlnak vissza: az iparosodás kihívása és a család értékét tagadó elvek megjelenése.

Az iparosodás győzelme magával hozta az emberi kapcsolatok „nagy bomlását”[2] vagy „nagy átváltozását”[3]. Az ipar uralma alatt felgyorsult a vagyonteremtés folyamata. A nyereség viszont abból származott, hogy az otthonokat, a házi gazdaságokat megfosztották a termelés lehetőségétől, és ezzel megbontották a családi élet természetes ökológiáját. Az otthon és a munka közötti elsődleges kapcsolat felbomlott. Az otthon termelt javak és az otthoni feladatok egyszerű piaci árucikké váltak, amit venni lehet és eladni. A központosított gyárak, irodák és áruházak átvették a családi műhelyek, kertek, konyhák és kamrák szerepét. A férjeket, feleségeket, sőt a gyerekeket is elcsalogatták otthonról, hogy gyárakban növeljék a hatékonyságot. A személytelen gépek aláaknázták a két nem természetes, a feladatokban is egymást kiegészítő voltát. A gyerekek egyedül maradtak, családjuk már nem egyengette a jövőjüket: csupán munkaadókat láttak, akiket alig ismertek.

A politikusok is felkarolták az iparosodás eszméjét és a hatékonyság elvét. Az új törvények megtagadták a gyerekektől a családközpontú oktatást, és zsúfolt állami iskolákba terelték őket. A termékenységi mutató zuhanni kezdett, hiszen „eddig még nem volt rá példa, hogy egy társadalom stabilan fenn tudja tartani a magas termékenységet azután, hogy két egymást követő generáció is részt vett a tömegképzésben”[4]. Az állam az otthont is

lerohanta: a gyermekkor védelmét kivette a szülők kezéből a reformiskolák mozgalmainak támogatásával, később a gyerekekkel való visszaélés megakadályozásának jelszavával. A családi háztartás, amely korábban a termelő munka és a kölcsönös támogatás funkciókban gazdag helyszíne volt, egyre inkább feladatát vesztt, csupán alvásra szolgáló helylyé vált azok számára, akik életük aktív részét máshol töltötték és máshol váltak lekötelezetté.

Komolyabbá tette a helyzetet, hogy ezekben az években új eszmék jelentek meg, amelyek elutasították a természetes családot. Néhány politikai gondolkodó úgy vélte, hogy a társadalom valódi alapsejtje az egyén, az egyedülálló ember, s a családi kötelék – mint a férj és a feleség, vagy az anya és a gyermek közötti kapcsolat – csupán az önző ember hatalma egy másik ember felett[5]. Mások azzal érveltek, hogy az önálló ént, az egyéniséget valójában elnyomják az olyan intézmények, mint a család vagy az egyház. A központi szerephez jutott államban ezért a potenciális felszabadítót látták. Úgy vélték, csak az állam szabadíthatja meg az egyént a „hagyomány láncaitól”[6]. Ezekből az előfeltételezésekből rettenetes ideológiák fejlődtek ki, amelyeknek egy közös célpontjuk volt: a természetes család. Ezek között az eszmerendszerek között volt a szocializmus, a feminizmus, a kommunizmus, a szexuális hedonizmus, a nacionalizmus és a szekuláris liberalizmus.

A francia forradalom táján ezek az irányzatok példa nélküli módon összefogtak. Partizánjaik elterjesztették ezeket az eszméket – és azok magvait – Európában, idővel pedig az egész világon. Az 1789 és 1815 közötti éveket felemésztette a természetes társadalmi rend elleni nagy háború. Ennek következményeként családok szakadtak szét és milliók pusztultak el.

A természetes család védelmezői – mint Bonald[7] és Burke[8] – visszavágtak, s a társas élet kis közösségeinek, többek között az otthonoknak a védelmére keltek és újra hangsúlyozták a természetes család fontosságát. Rámutattak arra, hogy az egységes társadalom – természetéből adódóan – valójában szabad otthonok közössége.

Időközben egy nagy szövetség végül legyűrte a francia forradalom erejét. A restauráció éveiben újra betiltották a forradalom vívmányát, a válást megkönnyítő törvényt. A családok visszanyerték tekintélyüket. Az új, erősödő középosztály erkölcsi rendszert hozott létre, középpontba állítva az otthont és az otthon maradó anyát. Eközben vallási vezetők és szociális reformerek

sikeresen megszelídítették az iparosodás lendületét. Az ipar termelte csodákat értékelní kell, érveltek, ugyanakkor védelmükbe vették a dolgozó családot. Megbecsülték a családi vállalkozásokat, ahol a társas élet és vallásosság enyhítette a hatékonyság imperatívuszát. Felkarolták a „családi bérezés” elvét, így az ipari szektor családonként csak egy embert szippantott be, az apát, akinek cserébe természetes joga volt a bérhez, amelyből tisztességesen el tudta tartani feleségét és gyermekeit. A családi bérezést támogató rendszerek felvirágoztak Nyugat-Európában, az amerikai kontinensen, Ausztráliában és Új-Zélandon is.

Egy századdal később azonban ez az új egyensúly ismét megbomlott. A politikai rivalizálás és félelem kirobbantotta az első világháborút. A mérsárlás akaratlanul is teret engedett az ipart irányító megsokszorozódott hatalmának, és a természetes családban ellenséget látó ideológiák előtt újra szabaddá vált az út. A háború igényeit kielégítő gyári termelés félresöpörte a kis gazdaságok és helyi közösségek jogait. Az új feministák elutasították az anyaságot és a gyermekeket, és ismét a steril egyenjogúságért küzdöttek. A szekuláris szabadelvűek az önérdékérvényesítés poszt-keresztény üzenetével söpörtek végig az elcsüggedt Európán. Malthus hívei riasztó érveket hangoztattak: a nyomor és a háború okozói a gyermekek. A hedonisták a kiábrándult fiatalok erkölcsi tanítóivá akartak válni. Ezután még borzasztóbb dolog történt: 1917-ben Oroszországban hatalomra tört a kommunizmus, és gyors léptekkel megkezdte a családok felszámolását. Öt évvel később Olaszországban győztek a fasiszták, alárendelve a családokat és az otthonokat a háború és az ország érdekeinek.

1933-ban a nemzetiszocializmus jutott hatalomra Németországban, és a faji birodalom kiépítése közben rengeteg családot szakított szét. 74 éven keresztül (1917-1991) zajlott a társadalmi rend természete elleni újabb küzdelem. A természetes családra alapozott demokráciához - olykor igen erőtlenül - ragaszkodó nemzetek, mint Ausztrália, Franciaország, Nagy-Britannia, Új-Zéland és az Egyesült Államok, háborút indítottak a totalitárius államok ellen. Előfordultak nyílt konfliktusok (olykor meglepő szövetkezésekkel) az orosz polgárháborúban, a második világháborúban, majd később Koreában és Vietnámban. A köztes években „hidegháborúk” zajlottak. A családelles totalitárius rendszerek elnyomása alatt 140 millió ember pusztult el.

1991-ben, a Szovjetunió összeomlásakor a nácizmus, a fasizmus és a kommunizmus mégis legyőzött Európában. A demokratikus,

családközpontú államok győztek. Hamarosan azonban rá kellett ébredniük, hogy az első világháborúban elszabadult többi eszmerendszer – a feminizmus, a hedonizmus, Malthus nézeteinek modern változata és a militáns szekularizmus – időközben saját hazájukban is tért hódított. A tudomány – minden erkölcsi gát nélkül – betolakodott a legintimebb szexuális kapcsolatokba. Sőt, még az új élet létrehozása, a házasság legfőbb és leglényegibb feladata is a „szép új világ” vegyi laboratóriumának és gyárainak irányítása alá került.

A '60-as évek közepén jelentős dolgok történtek. Ebben a néhány esztendőben minden nyugati államban hasonló események zajlottak: jogi fellépés a családi bérezés sikeres rendszere ellen, a Teremtő tudatos kiszorítása a közéletből, a pornográfia gyors terjedése, a válások megkönnyítése érdekében tett lépések, a „feleség” és a „férj” fogalmainak megtámadása, a „gender”-elmélet és a „szexuális” jogok erőszakos hirdetése, tudatos állami törekvés a népesség csökkentésére és az abortusz megkönnyítésére, a szexuális forradalom követeléseinek megvalósítása, a kötelesség és a hosszú távú elkötelezettség fogalmainak elutasítása és borzasztó lépések az emberi élet manipulációja terén. Az amerikaiak a „hatvanas évek” [the Sixties] kifejezéssel illették az erkölcsi megroppanás és félelem idejét, de a folyamat még a következő évtizedben is zajlott.

1980-ra a természetes család ellen támadó erők Nyugaton már sok győzelmet elkönnyvelhettek maguknak. A legtöbb helyen az abortuszt liberalizáló törekvések tovább gyengítették a házasságot és támogatták a család méreteinek csökkentésére irányuló állami célkitűzéseket. A „senki sem hibás” elv alapján [a válás egyoldalú kimondása] történt válások, valamint az adótörvények, amelyek nagy terhet róttak a házasságban élőkre, a társadalmi rend alapjait gyengítették meg. A válások száma egyre emelkedett. A „nemek egyenlősége” szétrombolta a családi bérezés rendszerét, az apák fizetése nagyot zuhant, a fiatal anyák visszatértek a gyárakba és irodákba, a gyerekek pedig, akiknek száma egyre csökkent, állami bölcsődékbe kerültek. Az iskolai „szexuális felvilágosítás” kigúnyolta a tisztaságot, a hűséget, és a nemi élet kipróbálására ösztönözte a gyerekeket. A homoszexualitás egyszerűen „nemi preferencia” kérdésévé vált a társadalomban. A társadalombiztosítás előnyhöz juttatta a gyermektelen párokat, de lesújtott a nagyobb családokra. Az adórendszer büntette a házasságon belüli gyermekvállalást, s a jóléti állam jutalmazta a házasságon kívüli anyaságot. A házasságok termékenysége zuhanni kezdett, a törvénytelen születések

száma az egekbe szökött. Ezek a folyamatok a közterületek legnagyobb részéről kiűzték a Teremtőt.

Az 1990-es évekre a kampány világméretűvé vált. Az ENSZ cinikus módon a családok nemzetközi évében, 1994-ben indított konferenciasorozatot azzal a céllal, hogy a fejlődő országokban is szétrombolja a természetes családot. Kairó, Peking, Isztambul és Koppenhága volt a színhelye ezeknek a tárgyalásoknak, amelyek a „család utáni” rendet igyekeztek másokra ráerőltetni.

Egy igazságot azonban elfelejtettek: „az otthon intézménye az egyetlen anarchista intézmény... Ez az egyetlen, ami határt szabhat az államban, mindig meg kell újítania önmagát, ahogy az állam, és természetesebben, mint az állam.”[9] Ahogy a kultúra ellenségessé vált, a természetes család újra éber lett. A megújulás jelei mutatkoztak az új vezetők részéről, és terjedtek a – népszerű nevükön életvédő és családvédő – mozgalmak, amelyek a természetes család védelmére keltek, s a XXI. század elejére már néhány szerény győzelmet elkönnyvelhettek. Mégis mindkét irányzatot visszavetette a túlságosan erőtlen, védekező magatartás és a politikai tőkébe vetett bizalom.

Napjainkban a „család utáni” világ partizánjai még mindig támadásban vannak. Családvédő mozgalmunknak például nem sikerült helyreállítani a házasság törvényes védelmét a liberalizált válás forradalmi vívmányának felszámolásával. Ehelyett 2005-ben kétségbeesetten harcolunk azért, hogy a házasság intézménye ne váljon alkalmazhatóvá a homoszexuális kapcsolatokra. Ezenkívül egyik mozgalmunknak sem sikerült lefékezni a kormányzatok háborúját az emberi termékenység ellen, annak ellenére sem, hogy a fejlett és immár a fejlődő országokban is nagy valószínűséggel demográfiai katasztrófa, az „üres bölcső”[10] fenyeget.

JÖVŐKÉP

Új jövőképet vázolunk fel tehát, ismét megfogalmazzuk elveinket és céljainkat a XXI. századra és a harmadik évezredre. A Teremtő szándéka szerint helyreállított világot látunk magunk előtt. Olyan kultúrát szeretnénk létrehozni, amely – helyi és egyetemes szinten – támogatja a nő és a férfi által kötött házasságot, s ezt állítja példaként az utódok elé. Ez a kultúra megerősíti, hogy a házasság a legjobb út az egészséghez, a biztonsághoz, a teljességhez és a boldogsághoz. A házasságra épült otthonokat tekinti az igazi politikai hatalom és a demokrácia forrásának. A házasságon alapuló háztartásokat tartja a legfőbb gazdasági egységnek, amelyet szerteágazó tevékenység, anyagi bőség és önfenntartás jellemez.

Ez a kultúra nagyra becsüli a családok kezében lévő magántulajdont, hiszen az a függetlenség és szabadság bástyája. Értéknek tartja a két nem házasságban való egyesülését, amely az új emberi élet forrása. Ezek az otthonok szívesen fogadják a születendő gyermekeket, akik a család folytonosságának és a társadalmi növekedésnek a biztosítékai. A mi ideálunk az, hogy a fiatal nőből feleség, háziasszony és anya legyen, a fiatal férfiből pedig férj, az otthon fenntartója és apa.

Ha a házastársak, gyermekek, szülők és rokonok éltető és kölcsönös kapcsolatban élnek, abból igazi boldogság fakad. Családi otthonokat, zöld gyepet, hasznos ház körüli munkát és sok nevető gyermeket látunk errefelé. A szülők a gyermek elsődleges nevelői. Ezek az otthonok befogadják a család távolabbi tagjait is, akiknek koruk vagy betegségük miatt gondoskodásra van szüksége. A szomszédságok, a falu vagy a város közössége a politikai hatalom második helyszíne. A szabad kereskedelem tiszteletben tartja és szolgálja a család integritását. A nemzetállamok elsődleges felelősségüknek tekintik, hogy védelmezzék a természetes családot.

ALAPELVEINK

Mi, a természetes család védelmezői világos alapelvek megfogalmazásával támogatjuk ezt a jövőképet, s ezek határozzák meg munkánkat az új században és évezredben.

- Kijelentjük, hogy a társadalom alapvető egysége a természetes család, nem pedig az egyén.
- Kijelentjük, hogy a természetes család egy férfi és egy nő házasság által létrejövő egysége, amelynek célja, hogy a házastársak osztozzanak a szeretetben és a boldogságban, gyermekeket hozzanak a világra, gondoskodjanak erkölcsi nevelésükről, virágzó háztartást vezessenek, biztonságot nyújtsanak a nehéz időkben, és fenntartsák a generációk közötti kapcsolatot.
- Kijelentjük, hogy a természetes család a teremtett rend állandósult kifejeződése, amely mélyen az emberi természetben gyökerezik. Az ettől eltérő családmodellek időről időre megerősödnek, majd elgyengülnek. A természetes család azonban nem ölt új alakot; és buzgó társadalmi mérnökök sem határozhatják meg újra.
- Kijelentjük, hogy a természetes család az ideális, optimális és igazi családmodell. Bár elismerjük, hogy adódnak különböző élethelyzetek, melyeket bizonyos körülmények vagy zavarok idéznek elő, minden más családmodell hiányos vagy csupán az állam által kitalált forma.
- Kijelentjük, hogy a házasság hiteles szexuális kötelék, s mint ilyen, az egyetlen, amely nyitott az élet természetes és felelősségteljes továbbadására.
- Kijelentjük, hogy az emberi élet szent a fogantatástól kezdve a természetes halálig. Minden megfogant személynek joga van az élethez, a növekedéshez, a megszületéshez és az ahhoz, hogy otthonra leljen házasságban élő természetes szüleinél.
- Kijelentjük, hogy a természetes család előbbre való, mint az állam, s a törvényes kormányok azért vannak, hogy védelmezzék és támogassák a természetes családot.
- Kijelentjük, hogy a világ bővelkedik erőforrásokban. A szegénység, az éhezés és a környezeti pusztulás hátterében nem a túlnépesedés, hanem a természetes család hanyatlása, valamint erkölcsi és politikai mulasztások sora áll.

- Kijelentjük, hogy az igazi demográfiai veszély, amellyel a földnek szembe kell néznie az új évszázadban: a népességcsökkenés. Társadalmainknak nem kevesebb, hanem több emberre van szüksége.
- Kijelentjük, hogy méltóságukat és velük született emberi jogaikat tekintve a nők és a férfiak egyenlők, feladatuk azonban különböző. Minden fiú hivatása, hogy férj és apa legyen, s minden lány hivatása, hogy feleség és anya, még akkor is, ha olykor ezt rajta kívül álló tényezők megghiúsítják (vagy a vallásos hivatásért erről lemond). Minden, amit a férfi tesz, kapcsolatban áll az apaságra való alkalmasságával. S minden, amit a nő tesz, kapcsolatban van az anyaságra való alkalmasságával[11]. A kultúrának, a törvényhozásnak és a politikának figyelembe kell venni ezeket a különbségeket.
- Kijelentjük, hogy a nemek egymást kiegészítő voltából erő fakad. A férfiak és a nők biológiailag és pszichésen alapvetően különbözőek. Amikor azonban a házasságban egyesülnek, az így létrejövő egész nagyobb lesz, mint ha a részek csupán összeadódnának.
- Kijelentjük, hogy a gazdaság nem határoz meg mindent. Az eszmék és a vallásos hit győzedelmeskedhet az anyagi hatalom fölött. Még a hatalmas erőt felmutató iparosodás is megszelídíthető az emberi akarat érvényesítésével.
- Kijelentjük, hogy a „családokért való egyenlő felelősségvállalás egyenlő díjazása” elvének a „családi bérezés” felel meg. A munkáért járó díjazásnak és az adórendszernek erősítenie kell a természetes családi köteleket.
- Kijelentjük, hogy szükség van a magántulajdonra, legyen az föld, lakóhely vagy termelőtőke, mivel ez a család függetlenségének alapja és a demokrácia garanciája. Egy igazságos és jó társadalomban minden családnak van ingatlan tulajdona.
- Végül kijelentjük, hogy az emberiség problémáira a családok és a kisebb közösségek kínálnak tartós megoldást. Nem szabad őket bürokratikus és törvényi rendeletekkel sújtani vagy külső erővel korlátozni.

PROGRAMUNK

Ezekből az alapelvekből kiindulva egyszerű és konkrét programot vázolunk fel az új századra és évezredre. Ezzel a tervvel fordulunk a világhoz:

- Míg mások nem létezőnek nyilvánítják a házasságot, mi felépítjük a házasság új kultúráját.
- Míg mások az emberi termékenység ellen folytatnak háborút, mi örömmel fogadjuk a sok gyereket és támogatjuk a nagycsaládot.
- Míg mások még inkább el akarják szakítani a szülőket gyermekeiktől, a mi célunk az, hogy az anyák, az apák és a gyermekek újra otthon lehessenek.
- Míg mások a kormány és óriáscégek teljes befolyása alá vetnék a családokat, mi a valódi családi háztartások megteremtésére törekszünk.

Ahhoz, hogy ezeket megvalósítsuk, támogatást kell nyújtanunk, és ki kell küszöbölnünk a múlt elvi hibáit. Konkrétan fogalmazva:

A házasság új kultúráját akarjuk felépíteni, ezért...

- képzéseket indítunk, amelyek pozitív módon mutatják be a tisztaságot, a házasságot, a hűséget, valamint az anya, az apa, a férj és a feleség szerepét. Nem nézzük tovább, ahogy az állam a „szexuális felvilágosítás” keretében megrontja a gyermekeket.
- a törvényben és az alkotmányban védelmet biztosítunk a férfi és a nő szövetségeként felfogott házasságnak.
- megvédjük a házasságot azok támadásától, akik csupán a szexuális élvezeteket hajszolják.
- úgy alakítjuk át a társadalombiztosítást, illetve a szociális és otthonteremtő programokat, hogy a házasság és különösen a fiatal házasok helyzete újra megerősödjön. Nem tűrjük tovább, hogy az állam a házasságon kívüli együttélésre ösztönözzön.
- a törvényt azoknak a házaspároknak az oldalára állítjuk, akik meg akarják védeni házasságukat. Nem engedhető meg, hogy a válás egyoldalú kimondásának lehetőségével az állam megkönnyítse a házasságok felbomlását.
- úgy tekintünk a házasságra, mint valódi hasznot hozó kapcsolatra. Nem engedjük tovább, hogy a házasságot adóval büntessék.

- segítjük a magánbiztosítókat a házasságból és a családi életből következő egészségügyi előnyök felismerésében, józan üzleti alapelvek szerint. Nem hagyjuk, hogy a törvény diszkriminálja azokat, akik házasságban élnek és sok gyermeket nevelnek.
- hatalmat adunk azok kezébe, akik a törvényhozás és a kultúra terén védelmezik a házasságot és a közerkölcsöt. Nem tűrjük tovább kultúránk eldurvítását.

Támogatjuk a sokgyermekes családokat, ezért

- elismerjük az egyházak és más csoportok tevékenységét, amellyel a családi élet egészséges és termékeny modelljét állítják példaként a fiatalok elé. Nem tűrjük tovább, hogy az állam a fogamzásgátlás mentalitását igyekszik a gyermekek, a fiatalok és a felnőttek tudatába vésni.
- helyreállítjuk az élet iránti tiszteletet. Véget vetünk az abortusz kultúrájának és az ártatlanok tömegmészárlásának.
- szűk és szélesebb körű kampánnyal visszaszorítjuk az anya- és gyermekhalandóságot, javítjuk a család egészségét. Útját álljuk a kormány népegyesztályozási törekvéseinek.
- különleges védelemmel vesszük körül a családot, az anyát és a gyermeket. Nem engedjük, hogy támadás érje ezeket az alapvető emberi jogokat.
- példaként állítjuk mások elé azokat a szülőket, akik nyitott szívvel fogadják szexuális életük gyümölcsét: a gyermeket. Fellépünk az emberi embriókkal való laboratóriumi manipulációk és visszaélések ellen.
- jelentős adókedvezmény, adómentesség, illetve hitel kidolgozását tűzzük ki célul, annak figyelembe vételével, hogy az adóalany házasságban él-e, és hány gyermeket nevel. Nem tűrjük tovább a családi jövedelem, munka, tulajdon és vagyon kizsákmányoló megadóztatását.
- a bérjövödelmeket terhelő adókkal szemben olyan hiteleket dolgozunk ki, amelyek jutalmazták a gyermekvállalást, és segítik az igazi családi vagyon gyarapítását. Nem engedjük, hogy a társadalombiztosítás burkoltan a gyermektelenséget támogassa.
- adókedvezményt kínálunk azoknak a vállalkozásoknak, amelyek „születési ajándékot” és gyermekek után járó kedvezményt adnak alkalmazottaiknak. Nem tűrjük tovább, hogy a törvények arra motiválják a cégeket, hogy ne törődjenek a családokkal.

Haza akarjuk hozni az anyákat és az apákat. Ezért...

- biztosítjuk, hogy a gyermekükkel otthon maradó szülők legalább azokat az állami kedvezményeket élvezzék, mint azok, akik bölcsődébe adják gyermeküket. Véget vetünk az otthonmaradó szülők elleni diszkriminációnak.
- támogatjuk azokat az új stratégiákat, amelyek által elterjedhet és felvirágozhat az otthoni foglalkoztatás gyakorlata. Nem tűrjük tovább, hogy a központosított cégek és intézmények igazságtalanul előnyben részesülnek.
- előnyben részesítjük a kis ingatlant, mely megerősíti az otthon és a munka közötti kapcsolatot. Eltöröljük azokat az adókat, pénzügyi megoldásokat és törvényeket, amelyek hátrányos helyzetbe hozzák a kis családi gazdaságokat és vállalkozásokat.

Igazi családi gazdaságot teremtünk. Ezért...

- elősegítjük, hogy az emberek összhangban éljenek valódi természetükkel. Fellépünk a kétneműség állam általi agresszíven támogatása ellen.
- arra ösztönözzük a munkáltatókat, hogy fizessenek „családi bért” azoknak, akik családot tartanak el. Meg kell szüntetni azokat a törvényeket, amelyek akadályozzák, hogy a munkaadók elismerjék és jutalmazzák, ha valaki egy családért vállal felelősséget.
- olyan törvények meghozatalát támogatjuk, amelyek megvédik az otthoni iskolákat és más családközpontú iskolákat az állami beavatkozástól. Az állami iskolák irányítását a kis közösségeknek kell átadni, hogy az otthont és a családot helyezhessék a középpontba. Olyan intézkedéseket kell bevezetni (pl. oktatási adójóváírás), amelyek elismerik a szülői felelősség gyakorlásának szükségességét. Fellépünk a diszkriminatív adózás ellen, amely kizárólag az állami nevelést részesíti előnyben.
- biztosítjuk a szülői jogok elsőbbségét és a köztisztviselők felelősségre vonhatóságát, ha hatalmukkal visszaélnék. Nem engedjük meg, hogy visszaéljenek a gyermekbántalmazásról szóló törvénnyel.
- támogatjuk a családok önfenntartását, amelyhez szükséges lehet egy nagyobb ingatlan, otthoni vállalkozás, kert vagy műhely. Véget vetünk a függés kultúrájának, amely annyira jellemző a jóléti államokra.

- Példaként állítjuk mások elé azokat az otthonokat, ahol mások számára is hasznos munkák végeznek. Fellepünk az ellen, hogy az állam feladat nélküli otthonok megteremtését ösztönzi, ami funkció nélküli családokat feltételez, s ezáltal támogatja is ezek kialakulását.

A SZABADSÁGRÓL

E célkitűzések által valódi szabadságot szeretnénk elérni. A „család utáni” világ élharcosai szerint a szabadság a hagyománytól, a vallásos hittől, a családtól és a közösségtől való szabadságot jelenti. Ráadásul úgy vélik, hogy a szabadság az állam ajándéka. Mi azonban cáfoljuk ezeket az állításokat. Az igazi szabadság abban áll, ha az emberi személy, férfi és nő abban találja meg élete célját, hogy harmóniában élhet a teremtett világgal. Az igazi szabadság attól függ, mennyire „vágunk a boldogságra”, amit az amerikai alkotmány készítő helyesen úgy értelmeztek, mint az otthon boldogságát, a házasság és a családi élet örömeit[12]. Az igazi szabadság azoké családoké, amelyek termékeny ingatlannal rendelkeznek.

Politikai értelemben a szabadság magában foglalja a társadalmi mérnököktől való függetlenséget, akik társadalmi osztályokon, rasszizmuson vagy az erőltetett kétneműsége (a férfi és a női nem tagadásán) alapuló mesterséges rend megteremtéséért dolgoznak. Az ember valójában a házasságra teremtett, arra hogy otthonában éljen, és szüleivel, házastársával, gyermekeivel jó kapcsolatot ápoljon. A valódi szabadság a természetes családban és az által válik valósággá.

A LEGGYAKORIBB VÁDAK

Tudjuk, hogy bizonyos dolgokkal megvádolnak majd. Lesznek, akik azt mondják, vissza akarjuk forgatni az időt, hogy visszahozzuk az 1950-es évek mitikus világát, amely az amerikai peremvárosokra volt jellemző. Mások azzal vádolnak majd, hogy el akarjuk venni a nők jogait, illetve a fehér, nyugati, keresztény ember értékrendjét rá akarjuk erőszakolni egy pluralista világra. Megint mások azt fogják bizonygatni, hogy semmibe vesszük a tudományt és a patriarchális társadalom erőszakos jellegét akarjuk erősíteni. Olyanok is lesznek, akik szerint akadályozzuk a szükségszerű társadalmi fejlődést, és a sok gyerekkel a fenntartható világot fenyegetjük.

Menjünk a vádak elé, és tisztázzunk néhány dolgot:

Reménnyel tekintünk a jövőbe, miközben tanulunk a múltból

Valóban szimpátiával tekintünk a korábbi családfelfogásokra, például arra, ami az '50-es évek Amerikájára volt jellemző. Ekkor öt dolog zajlott egyidejűleg Amerikában (valamint Ausztráliában és Nyugat Európa egyes részein is): a házasságkötések aránya emelkedett, a válásoké csökkent, a termékenység szárnyalt, a családok egyenlősége, valamint a gyermekek jóléte és a felnőttek boldogsága növekedett. Ezek voltak a „nagy generáció” társadalmi vívmányai. Örömmel idézzük fel ezeket az eseményeket, és arra törekszünk, hogy hasonló eredményeket érjünk el.

Azt is tudjuk azonban, hogy ez a különleges fejlődés csupán egygenerációs csoda volt. Nem volt tartós. A „baby boom” gyermekei közül sokan fellázadtak, s ez a lázadás sokszor esztelen és romboló volt. Az 1950-es évek Amerikájának családmmodelljében azonban találunk gyengeségeket is. Világosan látszik, hogy ezek a jelenségek jórészt a fehér többségre voltak jellemzőek. A fekete családokban egyre növekvő feszültség mutatkozott ezekben az években: mind kevesebben kötöttek házasságot, s mind több gyermek született házasságon kívül[13]. Ezenkívül tökéletlennek bizonyult az új külvárosi életmodell: távoli munkahelye miatt a családfőnek ingázni kellett, monoton sorházak épültek, és hiányoztak a parkok, a kis boltok, ahol az anyák és a gyermekek egészséges közösségi kapcsolatokat alakíthattak volna ki. Végül pedig törékenynek tartjuk a házasságnak a mai kor által idealizált formáját, amelyben a felek lelki társak, barátok, ám a kapcsolatból

kiszorulnak az egzisztenciális és a vallási szempontok. Képesek vagyunk rá és jobban is fogjuk csinálni.

Teljes szívvel hiszünk a nők jogaiban

Mindenekelőtt azokban a jogokban hiszünk, amelyek elismerik a nők egyedülálló ajándékait: a gyermek kihordását, a szülést és a szoptatást. Az androgínia (kétneműség), amelynek célja, hogy elmossa a nő és a férfi közötti valódi különbségeket, éppúgy erőszakot tesz az emberi természetén, mint a kommunisták régi törekvése, hogy megalkossák a „szovjet embert”, vagy a náci az „árja embert”. Visszautasítjuk a társadalmi mérnökök törekvéseit fiatalok erkölcsi megrontására, hogy összezavarják a nők és férfiak felfogását nemi hovatartozásukról. Programunkban ugyanakkor semmi sem akadályozza a nőket abban, hogy szándékuk szerint képezzék magukat. Tiltakozunk azonban az ellen, hogy korlátozzák a munkaadók szabadságát a tekintetben, hogy mit tekintenek családi kapcsolatnak és kötelességnek. Szabadon kell dönteniük arról, hogy közvetve azokat a szülőket jutalmazza, akik otthon maradnak gyermekeikkel. Tiltakozunk az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatát érő támadások ellen, hiszen ez a dokumentum leszögezi a családok jogát az autonómiához, az apák jogát a családi jövedelemhez és az anyákét a különleges védelemhez[14].

Hisszük, hogy a természetes család az egész emberiség egyetemes, közös értéke

Valljuk, hogy a keresztény értékek mentén gondolkodunk a családról: a házasság szentség; a Teremtő kívánsága, hogy legyünk termékenyek és sokasodjunk; gondoljunk Jézus csodájára a menyegzőn; intéseire a házasságtörés és a válás ellen. Ám találhatunk hasonló nézőpontokat más világvallásokban is. Még az animisták házassági rítusaiban is kifejeződik a természetes család elismerése. Hiszen ez nekünk, embereknek a természetünkbe van bevéve, s tudjuk, hogy a természetes család mindenki számára elérhető, ha értelme nyitott és szíve a legjobb ösztöneire hallgat. A XXI. század nézeteink alig számítanak „nyugatinak”. A „család utáni” kor hangadói uralkodnak az „európai Nyugat” gyermekekben szegény, idősödő, haldokló országaiban. Ők akarják megmérgezni a világ többi részét a halál könyörtelen, száraz kultúrájával. Legjobb barátainkat valójában a fejlődő országokban, a harmadik világban, a Közel-Keleten, Afrikában, Dél-Ázsiában, Dél-Amerikában találjuk. Legmegbízhatóbb szövetségeseink egyre

inkább a színes bőrű emberek, nem pedig a fehérek. A többiek célja a steril, egyetemes sötétség. Mi a fényre és az életre, a gyerekekre akarjuk felszabadítani az egész világot – benne a haldokló Európát.

Nagyra értékeljük az empirikus tudomány felfedezéseit

A tudomány – ha becsületesen művelik és tájékoztatnak róla – a természetes család barátja. Évtizedek óta ismert igazság a szociológia, a pszichológia, az antropológia, a szociobiológia, az orvostudomány és a társas élet történetének eredményeiből, hogy a gyermekek akkor teljesítenek legjobban, ha két természetes szülőjük által alkotott családba születnek, és azok is nevelik fel őket. Bármilyen más környezetben – beleértve az egyedülálló szülő, a nevelőszülők, az egynemű párok, az élettársi kapcsolatok vagy a vagyonközösségek esetét – a gyerekek előre megjósolhatóan rosszabbul fognak teljesíteni. Ha a természetes szülők házasságban élnek, otthonuk egészséget, tanulást és sikereket biztosít a gyerekek számára. A tudomány szintén bizonyította, hogy ezek az otthonok a feleség és a férj számára is életet, gazdagságot és örömet jelentenek. A betegség, a depresszió és a korai halál elsősorban azokra jellemző, akik elutasítják a családi életet[15]. Ez az eredmény nem meglepő, hiszen a tudomány végső soron a természetes rend tanulmányozása. S amíg a Teremtő megbocsát, a természet soha.

Az otthoni erőszak csökkentésére törekszünk

Nincs tökéletes család, és vannak családok, akik hibát követnek el. Mi is aggodalmunkat fejezzük ki a családon belüli erőszak miatt. Tudjuk, hogy az emberek olykor rosszul döntenek, és áldozatul esnek saját önzésüknek, sötét ösztöneiknek. Azt is tudjuk, hogy sokan úgy nőnek fel, hogy nem volt előttük a szilárd otthon modellje, és kevés példát láttak a jó házasságra. Mégis ki kell mondanunk, hogy az emberi hibákért nem a természetes család a felelős. A kutatási eredmények világosak. A nők fizikailag akkor vannak a legnagyobb biztonságban, ha házasok és férjükkel élnek. A gyermekek akkor vannak védettek leginkább a szexuális, fizikai és érzelmi bántalmazástól, ha egymással házasságban élő természetes szüleikkel élnek. Összefoglalva tehát, a visszaélésekre maga a természetes család jelenti a megoldást. Azt is látjuk, hogy minden férjnek és feleségnek, minden apának és anyának segítségre és bátorításra van szüksége, hogy a megfelelő szerepben élhessen. Ezek a legelső feladatai minden valamirevaló szociális intézménynek.

Hisszünk, hogy míg az egyéb családformák változnak, a természetes család változatlan marad

A természetes család esetében nem beszélhetünk társas fejlődésről. A szemünk előtt lezajló változások vagy a természetes család pusztulásából erednek, vagy pedig az annak épüléséhez vezető úton helyezhetők el. Amióta egyedülálló teremtményként élünk a földön, bennünket, embereket a férfi és a nő hosszú távú szövetsége, a javakban való közös részesedés, a feladatok egymást kiegészítő megosztása és az utódlás, a gyermeknevelés, az utódok megvédésének és felnevelésének középpontba állítása határozott meg[16]. A történelemben számos példát láttunk más típusú családformák megerősödésére, majd teljes pusztulására. Még a nyugati civilizációban is tanúi lehettünk olyan szakaszoknak, amikor a család intézménye hanyatlott, ám ezt mindig sikeres megújulás követte[17]. Az utóbbi negyven év a zavar és a pusztulás időszaka volt, s most érzékeljük a társadalmi újjászületés igényét.

Fenntartható emberi jövőt akarunk

Szomorúan kell elismernünk, hogy a malthusi lendület igencsak sikeres háborút indított a gyerekek ellen. A termékenység az egész világon visszaesett, számos ország a népességcsökkenés csapdájába esett. A dolgok mai állása szerint a jövőben a népesség katasztrofális csökkenése, gazdasági összeomlás és rengeteg emberi tragédia várható. Célkitűzéseink a fenntartható fejlődés legoptimistább reményét mutatják be.

SZÖVETSÉGESEINK

Hogyan kapcsolódunk más családvédő mozgalmakhoz és kezdeményezésekhez? Az amerikai konzervatív intellektuális és politikai mozgalom például az elmúlt évtizedekben a „fuzionizmus” filozófiáját vallotta: a piacgazdaságot támogató gazdasági konzervatív irányzat összefogott a társadalmi konzervatív irányzattal, amely az „életet”, a „családot”, illetve a „hagyományos értékeket” állította középpontba. Ez a fuzionista megközelítés olykor politikailag is jól működött, és valódi gazdasági eredményeket mutatott fel azokban a családra épülő vállalkozásokban, amelyek sikerrel teremtettek egyensúlyt a profit és az otthonok integritása között (beleértve az alkalmazottak otthonait is).

Azt is látjuk, hogy a „nagy üzletek” és a családok érdekei nem mindig egyeztethetők össze. Hacsak nem vezérlik őket más elvek, a nagyvállalatok például olcsó munkaerőt keresnek és véget akarnak vetni az otthoni termelésnek, legyen szó ruházkodásról, élelmiszer-előállításról vagy gyermekgondozásról. A vállalatok reklámjaiban az étvágyak kielégítése rendszerint a családok egysége elé kerül. A globalizáció mai jelenségei azt mutatják, hogy a családok védtelenek a kapitalizmus „kreatív pusztításával” szemben.

Elismerjük és támogatjuk a valódi szabad piacot és az egyenlőségen alapuló kereskedelmet. Értékeljük azokat a vállalatokat, amelyek hosszú távú érdekeiket az erős otthonokra alapozzák és reklámjaikhoz pozitív családképet használnak fel. Ugyanígy bíráljuk azonban, amikor olyan nagyvállalatok jutnak jogi előnyökhöz és külön haszonhoz, amelyek politikai eszközöket és hatalmat vásárolnak, hogy kárt tegyenek a családokban. Ezenkívül rámutatunk a kapitalista gazdaság lényegi dilemmájára is: a magánvállalatok rövid távú érdeke a gyenge otthonok (fogyasztásra és nem termelésre berendezkedett helyek) és az univerzális felnőttfoglalkoztatás (anyák és apák egyaránt), a nemzeti vállalatok hosszú távú érdeke azonban az egyre jobb minőségű humán erőforrás. Ez utóbbi boldog, egészséges, intelligens és termékeny fiatal felnőtteket jelent, vagyis olyan „termékeket”, amelyek nem nevelhetők ki bölcsődékben, nemhogy gyermektelen otthonokban. A „fuzionista konzervativizmus” hajlamos arra, hogy ezeket a lényegi feszültségeket figyelmen kívül hagyja. Mi azonban a családokat tesszük az első helyre. A gazdaságnak és valamennyi elemének – a pénzügyi

piactól kezdve a kereskedelem törvényein át a bérek meghatározásáig – a természetes családot kell szolgálnia, nem pedig fordítva.

Szövetségeseink az elmúlt évtizedekben alakult család- és életvédő mozgalmak is. Bizonyos értelemben közéjük tartozunk. Látjuk azonban és elismerjük azokat a gyengeségeket is, amelyek hatékonyságuk gátjai. A mozgalmak sikerét gyakran akadályozták egyéni ambíciók és torzsalkodások. A szűklátókörűség néha kevésbé jelentős kérdések túldimenzionálásához vezetett, míg az igazán fontos harcokra nem jutott figyelem, így eleve kudarcra voltak ítélve. A vezetők és az alapítók féltékenysége gátolta a stratégiai gondolkodást és a bátor megmozdulásokat, amelyek hatással lehetnének a kulcsfontosságú vitákra. A gyors és hatékony aktivisták toborzása helyett általánossá vált a nagy intézmények fenntartása. A pénz, különösen a névre szóló, postán küldött felhívásokból származó pénz túlságosan központi kérdéssé vált. A családügy és az életvédelem lényegi kérdéseiben való egységet beárnyékolta a felfogásbeli különbség és az elaprózódó vélemények kialakulása fontos, de érintőleges kérdésekben. Ellenségeink ünnepeltek, amikor a vallásos csoportok közötti régi féltelmek és gyanakvások megghiúsították a potenciális, erős szövetségeket. A legtöbb ügyben a kezdeményezés a másik oldalon maradt.

Ebben a helyzetben ragaszkodnunk kell a családot védelmező erők egységéhez. Igazi szövetségeseink nemcsak részeket fogadnak el a természetes család elvrendszeréből, hanem annak egészét. Nem lehet valaki a természetes család s ugyanakkor a sorozatos válás vagy a bölcsődék terjedésének támogatója. Azok az igazi szövetségeseink, akik lehetőségükhöz mérten a teremtett renddel összhangban élik saját életüket.

Arról is meg vagyunk győződve, hogy a természetes család akkor győzhet, ha változtatunk a vita feltételein és nyitottak leszünk az új szövetségekre. Nem elég gátat szabni az egynemű házasságok nyilvános elismerésének, az állami iskolákban a biztonságos szexre oktatásnak, a „részleges szüléssel járó abortusznak” (partial birth abortion) vagy a szerződésen alapuló házasságoknak. Ezeknek csak akkor lesz hosszú távú hatása, ha a természetes családot megszabadítjuk a „család utáni” kor ideológusaitól, s elkezdjük felépíteni a házasság és az élet széles kultúráját.

REMÉNYÜNK

Ez a nagy feladat új gondolkodási és cselekvési módokat igényel. A családi otthonról alkotott képünkhöz nem a múlt, hanem a jövő adja a reményt és a célt. Az étellel teli otthon újjászületését olyan döntő újításokkal kell segítenünk, mint például az otthoni oktatás. A legnagyobb elismeréssel fogadjuk azokat az újításokat, amelyek az otthon és a munka világa között új kapcsolatokat teremtenek. Erőt adó gondolat az is, hogy a vallás igazsága és a tudomány bizonyítékai ugyanabba az irányba mutatnak, mégpedig a természetes család létfontosságú szerepe felé. Nagy lehetőséget látunk abban, hogy a nemzeteken belüli vallási csoportok összefogjanak az egész földön. Nem kell, hogy kompromisszumokat kössenek a számukra fontos tanításokban, az elsőrendű cél, hogy megvédjük a családot a közös ellenségtől. Csodálkozva fedezhetjük fel, hogy közös a boldogságunk azokkal, akikben korábban nem bízunk meg vagy féltünk tőlük. Új barátságok születhetnek az ideális családról alkotott elképzeléseink alapján, s ez segíthet túllépni a régi megosztottságokon. Ha a természetes családra mint alapra építünk, egy virágzó világrend jöhet létre.

Különösen is hívjuk azokat a fiatalokat, akik az utóbbi három–négy évtizedben születtek. Zaklatott korban, erkölcsi és társadalmi zavarok idején jöttek a világra. Az önzés, az abortusz, a halál kultúrájába születtek. Bármelyik korábbi generációnál jobban tudjátok, mit jelent elvált szülők gyermekeként felnőni. Túl sokan közületek apa nélküli otthonokban élettek. Arra tanítottak benneteket, hogy tagadjátok meg nőként vagy férfiként kapott sorsotokat. Olyan könyveket kellett olvasnotok, amelyek kigúnyolják a házasságot, az apaságot és az anyaságot. Azok, akiknek meg kellett volna védeniük benneteket – tanárok, bírók, köztisztviselők –, gyakran hagyták, hogy erkölcsi és szexuális ragadozók áldozatául essetek. Sokan tulajdonképpen egyfajta kulturális erőszak áldozatai vagytok: korai szexuális életre csábítanak, aztán arra kényszerítenek benneteket, hogy ne vállaljatok gyermeket.

Mégis ti vagytok azok, akiknek hatalmuk van a világ újjáépítéséhez. A mi nemzedékünk tagjai megrontották a világot, ti azonban fel tudjátok építeni. Láttátok a sötétséget. Most a fény benneteket hív. Rajtatok a sor, hogy vezetőkké váljatok: mércétek és fényjeletek a természetes család lesz. Számoljatok le a hazugságokkal, amiket mondtak nektek! Követeljétek vissza természetes szabadságotokat, hogy valódi és termékeny házasságban

élhessetek! Tanuljatok a „legnagyobb generáció” [a II. világháború előtti gazdasági válságban felnőtt nemzedék – a ford.] társadalmat megújító erejéből, kérjétek támogatásukat. Rajtatok múlik, hogy olyan világot hozzatok létre, amely nyitottan fogadja és szeretettel veszi körül a gyermekeket. Rajtatok áll, hogy az emberek visszataláljanak otthonukhoz. A ti nemzedéketek kezében van az emberiség jövője. A jószándékú, tisztességes emberek bennetek reménykednek.

A FELHÍVÁS

A világban egy új mozgalom van terjedőben, amelynek lényege a természetes család. Arra hívunk minden jóakarátú embert, akinek szíve nyitott erre a lelkültre, hogy csatlakozzon küzdelmünkhöz. Közel az idő, amikor a természetes család üldözése, a gyerekek elleni háború és az emberi természet elleni támadás véget ér.

A természetes család ellenségei egyre inkább aggódnak. A néhány éve még teljesnek remélt győzelemben ma már egyáltalán nem lehetnek biztosak. Haragjuk egyre nő, ezért egyre elszántabban folyamodnak erőszakhoz. Azonban egyre több hibát is elkövetnek. Nem értik az emberi természetet, nem ismerik fel az idők jeleit.

Arra kaptunk meghívást, hogy részt vegyünk a Teremtő által nekünk szánt életért való küzdelemben. Ellenségeink – saját választásukból – meghalnak, mi azonban egy világot nyerhetünk meg. Minden faj, nemzet és vallás természetes családjai, fogjunk össze!

Jegyzetek

[1] Theodore Roosevelt, Presidential Addresses and State Papers of Theodore Roosevelt. Part Two (New York: P.F. Collier & Son, [1904]): 493.

[2] Francis Fukuyama, A Nagy Szétbomlás (The Great Disruption: Human Nature and the Reconstruction of Social Order, New York: Free Press, 1999).

[3] Karl Polanyi, The Great Transformation (New York: Rinehart & Company, 1944).

[4] John C. Caldwell, Theory of Fertility Decline (London & New York: Academic Press, 1982): 324.

[5] Például: Thomas Hobbes, De Cive: The English Version [1642] (Oxford: Clarendon Press, 1983): 42–48, 122–24.

[6] Például: Jean Jacques Rousseau, Társadalmi szerződés [1762] (New York: E.P. Dutton, 1950).

[7] Louis deBonald, On Divorce [1801], Nicholas Davidson (szerk. és ford.) (New Brunswick, NJ: Transaction, 1992).

[8] Edmund Burke, Reflections on the Revolution in France (London: J. Dodsley, 1790).

[9] G.K. Chesterton, Mi a baj a világgal? (What's Wrong With the World) [1910] és The Superstition of Divorce [1920]; in Collected Works. Volume IV (San Francisco: Ignatius Press, 1987): 67, 256.

[10] Phillip Longman, Az üres bölcső (The Empty Cradle: How Falling Birthrates Threaten World Prosperity and What to Do About It) (New York: Basic Books, 2004).

[11] David Schindlertől kölcsönzött kifejezések, John Paul II Institute, Washington, DC.

[12] Jan Lewis, The Pursuit of Happiness: Family and Values in Jefferson's Virginia (Cambridge, UK: Cambridge University Press, 1985); és Barry Alan Shain, The Myth of American Individualism: The Protestant Origins of American Political Thought (Princeton, NJ: Princeton University Press, 1996).

[13] Daniel Patrick Moynihan, The Negro Family: The Case for National Action [1965]; in Lee Rainwater and William L. Yancey, eds., The Moynihan Report and The Politics of Controversy (Cambridge, MA: M.I.T. Press, 1967).

[14] Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata: 16 (3), 25 (1 és 2), 26.

[15] Kutatási részletek a www.profam.org oldalon: SwanSearch – “New Research”; és a www.heritage.org oldalon (the Family and Society Database)

[16] C. Owen Lovejoy, “The Origin of Man,” *Science* 211 (1981. január 23.): 348.

[17] Carle C. Zimmerman, *Family and Civilization* (New York & London: Harper & Brothers, 1947).